

NEW
ADULT

O
TOAMNĂ
CA SĂ
ȚE POT
ȚERTA

SELECȚIA TITLURILOR NEW ADULT:

Laura Vladu

ORGANE MONCOMPTE

O
TOAMNĂ
CA SĂ
TE POT
IERTA

Traducere din limba franceză de
Ilinca Gângă

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: © Miriam Schwardt

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONCOMBLE, MORGANE

O toamnă ca să te pot ierta / Morgane Moncomble ; trad. din lb. franceză de
Ilinca Gângă. - București : Pandora M, 2024
ISBN 978-606-978-800-4

I. Gângă, Ilinca (trad.)

821.133.1

Titlu original: *UN AUTOMNE POUR TE PARDONNER*

Autor: Morgane Moncomble

Copyright © Morgane Moncomble, Hugo Publishing 2023

This edition is published by arrangement with Hugo Publishing in
conjunction with its duly appointed agent Books And More, Paris, France.
All rights reserved.

Copyright © Pandora M, 2024
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-800-4

*Agentului CIA care îmi spionează
istoricul căutărilor pe internet...
„Pot explica totul.“*

AVERTISMENT

Acest roman include scene, dialoguri și subiecte care riscă să rănească sensibilitatea unor persoane. Vă rog să fiți atenți la *trigger warning*-ul de mai jos, înainte să vă aventurați în lectura acestei cărți.

Țin de asemenea să amintesc că este vorba despre o operă de ficțiune, cu personaje imperfecte, relații nu întotdeauna sănătoase și comportamente uneori impardonabile.

Ca autoare și ca om nu aprob în niciun fel acțiunile personajelor mele.

TW: hărțuire psihologică; practici de inițiere a novicilor în studenție care implică umilire, constrângere și violență

Prolog

LOU

Cu cinci ani mai devreme

In 1895, scriitorul Oscar Wilde a fost condamnat la doi ani de muncă silnică din cauza homosexualității sale.

Ar fi avut o legătură scandaloasă și imorală cu Alfred „Bosie“ Douglas, un tânăr aristocrat scoțian, legătură care nu i-a convenit tatălui acestuia. Procesul a făcut valuri atât de mari în întreaga Londră, încât a rămas în istorie cu denumirea de „Scandalul Queensberry“.

Nu sunt mare cititor, prefer dramele povestite prin muzică, dar prietenul meu cel mai bun mă bombardează cu anecdote istorice — pe care nu dau doi bani.

La numai șaptesprezece ani, Rory comunică folosind referințe literare și enigme pe care le inventează singur „ca să se amuze“. Dacă nu e stimulat constant, creierul lui se plictisește repede. Eu, unul, cred că mai degrabă îi place să arate că e cel mai inteligent dintre noi toți.

De obicei mă mulțumesc să dau din cap, străduindu-mă să par interesat și să scot din mine un „Uau, pe

bune?“. Nu-mi iese niciodată, fiindcă Rory zâmbește mereu și mă face ticălos incult.

În general, îi răspund că eu nu-l oblig să asculte *Simfonia a treia* de Beethoven — poate ar trebui, dacă asta l-ar face să tacă mai mult de cinci minute.

În dimineața asta, am venit la liceu mai devreme ca să repet câteva piese la vioară. Fac asta de cel puțin trei ori pe săptămână, în special fiindcă îmi place liniștea de pe holuri înainte ca ziua să înceapă. E mult mai liniște decât la mine acasă, unde țipetele și insultele zboară mai ceva decât gloanțele. Nici măcar sunetele viorii nu reușesc să le acopere.

După ce am terminat de cântat *Toamna din Cele patru anotimpuri* de Vivaldi, mă așez la fereastra de la parter ca să trag câteva fumuri; un obicei tâmpit — m-am apucat de fumat doar ca să-l enervez pe taică-meu. Deschid *Portretul lui Dorian Gray*, pe care mi l-a împrumutat Rory și care mă plictisește de moarte. Cât am fumat două țigări, n-am citit decât patru pagini.

Ziua Morților a adus frigul de toamnă care vine odată cu 1 noiembrie. Ultimele frunze se scutură peste Edinburgh, formând un covor în nuanțe maronii și aurii, iar priveliștea asta îmi fură toată atenția. Țsta a fost mereu anotimpul meu preferat.

— Ce-mi văd ochii? McAllister cu o carte în mână.

Îi arăt degetul mijlociu, după care întorc imediat capul spre el — în sala de muzică a intrat Rory. Aroganța mi se risipește pe măsură ce-l privesc și-mi pare rău să recunosc că mă doare inima. Abia mă abțin să nu mi-o

smulg din piept ca să nu mai bată așa tare, enervat de propria reacție.

Cu mâinile în buzunare, Rory îmi zâmbește ca și cum ar ști — și sunt gata să pun pariu că așa e. Nu și-a legat bine cravata de la uniforma de un albastru închis, iar părul șaten îi cade ușor peste ochii deschiși la culoare. Însă privirea mea zăbovește mai ales pe zâmbetul lui.

Ca întotdeauna.

Continui să tac când se lasă să cadă pe scaunul de lângă mine, luându-mi țigara din mână și aruncând-o pe geam. Nu mă împotrivesc și nu-i spun nimic, suflându-i în față un rotocol de fum drept pedeapsă.

— Ți-am mai spus să termini cu porcăria asta! zice el enervat.

— Și eu ți-am mai spus să nu-mi mai dai ordine.

Îmi zâmbește insolent, fără să-l afecteze că m-am uitat urât la el, și-mi răspunde:

— Dar îți place să fac asta.

Rory nu așteaptă să-i mai dau vreo replică și întoarce cartea spre el ca să vadă coperta. Îl invidiez pentru felul în care luminează orice încăpere în care intră cu atâta ușurință și indiferență, de zici că asta-l plictisește, dar că-i și place. Ca toți eroii greco-romani, Rory suferă de *hybris*. Orgoliul lui o să-l ducă la pierzanie. Nu sunt sigur că ar putea să supraviețuiască fără lumina reflectoarelor mereu îndreptată spre el.

— Era și timpul, mă ia peste picior văzând titlul. Deci cum ți se pare?

Oftez.

— Mi se pare că Dorian e îndrăgostit de Lord Henry, acest dandy inteligent care are ironia în sânge, doar că nu e deloc conștient de asta. Am impresia că Oscar s-a inspirat serios din relația lui cu Bosie, nu?

Rory dă din cap gânditor, continuând să mă privească fix. Urăsc când face asta. Sunt atâtea lucruri pe care le gândește, dar pe care nu le rostește!

— Așa e. Orice s-ar spune, Oscar era sincer îndrăgostit de Alfred. De altfel, i-a scris scrisori de dragoste, chiar și în închisoare.

— Pun pariu că erau porcoase.

Credeam că o să zâmbească la gluma mea, dar se mulțumește să mă tot privească fix, citând:

— „Scumpul meu, atât în timpul plăcerilor, cât și în închisoare, tu și gândurile la tine au fost totul pentru mine. Oh, păstrează-mă pentru totdeauna în inima ta; tu nu lipsești niciodată din inima mea.“

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe să aud un discurs atât de intens. Știu că nu sunt cuvintele lui, dar îmi place să-mi imaginez că sunt.

— E trist, subliniez eu dând din umeri.

— E frumos.

Zâmbesc scuturând din cap și închid cartea. Uneori, nu înțeleg cum eu și Rory am reușit să ne apropiem atât de mult, fiind atât de diferiți. Mă întreb deseori dacă nu cumva asta s-a întâmplat doar pentru că părinții noștri sunt prieteni.

El e deștept, sociabil, prezentabil și îi place să te înjunghie pe la spate. Eu, în schimb, sunt oaia neagră a

familiei McAllister: un terchea-berchea prea laș ca să comită orice fel de trădare.

— Avea o soție...

— Constance, confirmă Rory. Autoare și militantă feministă, de altfel. Foarte bună alegere.

— ...pe care o înșela cu tineri și prostituți.

Rory se ridică să-și schimbe locul, așezându-se lângă mine pe pervazul ferestrei.

— Și ce? Din când în când nu strică un pic de căldură masculină.

Mă încrunt fără să înțeleg, surprins și enervat în același timp că glumește pe subiectul asta. În cele din urmă, mă hotărâsc să o las baltă. Conversația merge într-o direcție pe care nu sunt sigur că mi-o pot asuma.

— Mi-e milă de iubita ta.

Nu mă uit la el când spun asta. Greutatea privirii lui ațintite asupra mea și a zâmbetului său enigmatic și crud mă apasă prea tare.

— Dacă te interesează așa de tare, Skye e foarte mulțumită de relația noastră, spune Rory după ce mă cuprinde de umeri. Eu fac ce vreau, ea face ce vrea.

Nu sunt sigur că ea e la curent cu treaba asta, mă abțin eu să i-o întorc. Mă lovește ușor cu genunchiul peste genunchiul meu, ca să mă tachineze. Îi simt respirația pe obrazul meu și știu că o face anume. Mă testează. Mă torturează. Niciunul dintre noi n-a spus niciodată nimic, cu atât mai puțin de când el și Skye ies împreună, dar nu e nevoie de cuvinte.

Privirile sunt de ajuns ca să spună tot ce aș fi preferat să iau cu mine în mormânt. La fel, senzația atingerilor noastre, când facem wrestling în grădina lui, la bustul gol.

Rory știe ce simt pentru el de ani buni, dacă nu din totdeauna — bag mâna în foc! Tăcerea lui mi-a confirmat însă că sentimentul nu e reciproc, așa că am continuat să mă prefac. De ceva timp, chiar am reușit să trec peste asta.

Dar urăsc când își bate joc de sentimentele mele. E ca și cum mă respinge, dar mă și ține prizonier. Nu merit așa ceva, la naiba... În sfârșit, nu cred că merit.

Și dacă i-aș răspunde cu aceeași monedă?

Întorc capul spre el și nasul meu i-l atinge pe-al lui, atât de aproape suntem. Voiam ca gestul meu să-l destabilizeze, numai pentru plăcerea de a-i vedea zâmbetul dispărându-i de pe buze.

Dar el zâmbește și mai larg în timp ce gura mea îi atrage privirea.

Fir-ar să fie! Am căzut în propria capcană.

— Spune ce ai pe suflet, Lou, îmi șoptește el fără să clipească.

— Mai bine nu.

— Te rog!

Te urăsc. După nouă ani de prietenie, tot nu reușesc să te înțeleg. Ești prietenul meu cel mai bun și totuși îți bați joc de mine, fiindcă te plictisești. Mă dezbraci din priviri când ai impresia că nu te văd și, în următoarea secundă, te afișezi cu Skye ca să mă pedepsești pentru propria ta slăbiciune.

Nu mi se pare drept. Vreau să te sărut, să-ți smulg hainele de pe tine, ca să-ți arăt ce pierzi, dar și ca să-ți ard o mamă de bătaie și să nu mai vorbesc cu tine niciodată.

Iată în ce stare mă aduce Rory Cavendish. Dar pentru că încă mi-e prea frică să am conversația asta cu el, îl resping dându-i un cot.

— Îți miroase gura. Lasă-mă!

Pare un pic dezamăgit, chiar dacă îmi răspunde râzând. Ca și cum știa că sunt prea laș ca să fiu deschis.

Cursurile încep în curând, așa că ieșim din sală și ne îndreptăm spre dulapuri. Pun cutia cu vioara la locul ei, când restul găștii își face apariția. Gideon și Alastair sunt în miezul unei discuții, în timp ce Skye aleargă în direcția noastră, cu un zâmbet larg pe buze.

Rory o ia în brațe și o sărută pe gură. Cu limba, dinții și tot arsenalul. Mă uit drept înainte, dezgustat.

— De ce n-ai răspuns la telefon ieri? se bosumflă Skye ghemuindu-se la pieptul lui, geaca lui albă contrastând cu pielea neagră fără niciun defect a fetei.

Rory își dă laoparte o șuviță de păr de pe frunte și răspunde că a adormit foarte devreme. Știu că e o minciună, fiindcă a stat cu mine online până la două dimineața.

Alastair și Gideon ajung lângă noi și ne salută. Primul, copia fidelă a lui Rory, îl împușcă din priviri.

— Nu m-ai trezit dimineață. Tata mi-a sărit în cap.

— Nu-i vreo noutate, zâmbește Rory luând-o pe Skye de mână.

Nu e nevoie să văd ce figură face fratele său geamăn ca să-mi dau seama că observația l-a rănit. Știm cu toții

cât suferă Alastair fiindcă Rory e preferatul domnului Cavendish.

Oricum, toți îl tratează așa. Rory e preferatul tuturor în orice cerc și, indiferent de grup, există o predilecție pentru el. E cel mai carismatic, mai inteligent, mai bogat...

Dar și cel mai crud.

Se pare că perfecțiunea nu există. Rory e dovada vie: multele lui calități îi alimentează cele mai rele defecte, făcând din el o persoană pe care o urăști, dar care te și fascinează, în egală măsură.

Eu sunt primul pe listă.

Inima mea îl iubește, dar mintea îl detestă.

— Ce drăguți suntem! îi spune Skye extaziată lui Rory arătându-i ceva pe telefon. Să o postez pe asta sau pe asta? Anna o să moară de invidie.

Nu mă mai interesează ce se discută, îi cercetez din priviri pe elevii care încep să dea năvală pe holurile din Edinburgh Academy, unde tocmai am început ultimul an de liceu. Eu, unul, îi spun regatul lui Rory Cavendish. Cei care mai rămânem nu suntem decât sclavi și curteni.

— Mergem? propune el când soneria sună în sfârșit.

Îi urmez fără să mă uit încotro merg, cu mintea în altă parte, motiv pentru care reacționez prea lent.

Un fulger de foc mă orbește dintr-odată, dar e prea târziu. Mă izbesc, din nefericire, de un vraf de cărți fără chip. Cărțile se prăbușesc, moment în care dau de niște ochi sumbri, acuzatori, care-mi fac inima să fremete.

Știam deja cine e înaintea să o văd.

Un chip de porțelan încadrat de un păr roșcat, cu niște ochelari fini cu rame aurii incapabili să ascundă ploaia de pistrui care îi cad în cascadă pe nas, și cu buze roz în formă de inimă...

Camelia O'Brien, eleva nouă, despre care vorbește toată lumea. Evident, Rory a trebuit să o ia sub aripa lui și s-o facă pe colegul de clasă amabil. El spune că vrea să o ajute, dar eu știu că se ajută pe el: acum, de când Camelia e aici, este pentru întâia dată în viața lui când Rory nu mai e primul în clasă.

Numai Dumnezeu știe cât detestă el să fie pe locul al doilea.

Rory vrea să o țină pe lângă el ca să o controleze mai bine, cum face și cu ceilalți — cu noi. Dar Camelia e diferită... Știu că el a înțeles asta deja și că-l enervează. Pe mine mă amuză. Sunt curios, dar și gelos.

Mi-ar plăcea să am tăria asta de caracter.

— Ah, aici sunteți, a spus ea când ne-a recunoscut. Vă căutam.

Mi se pune un nod în gât și nu pot să zic nimic. Ca de fiecare dată când mă întâlnesc cu ea. Are talentul să-mi golească mintea de orice gând coerent și numai Dumnezeu știe că de obicei nu pătesc așa ceva. Unii ar spune că tipa nu are nimic excepțional: lui Skye i se pare plictisitoare, iar Gideon o consideră „cât se poate de banală“. Și totuși are ceva al ei.

Rory știe oare că, de puțin timp și pentru prima oară în nouă ani, inima mea bate mai tare pentru altcineva, și nu pentru el?

Deși Camelia ni s-a alăturat de trei săptămâni, nu-mi dau voie niciodată să rămân singur cu ea. Mă intrigă și mă intimidează, în egală măsură. E periculoasă. Mereu mi-e frică să nu care cumva să spun vreo prostie și să stric totul sau, și mai rău, să-i pun la picioare partea întunecată a inimii mele.

Tot ce știu despre ea e că citește *Sherlock Holmes* în timpul liber, că e vegetariană, că e fată de polițist și că e singura care poate să rivalizeze cu Rory ca inteligentă.

Ah, și că înfățișarea ei de mielușică inocentă nu e decât o fațadă.

Pe ceilalți poate să-i păcălească, dar nu și pe mine. Camelia nu vorbește mult, semănăm din punctul ăsta de vedere. Nu sunt sigur că știe să-și facă altfel de prieteni decât virtuali. Și nici nu cred că mă agreează, având în vedere că se uită atât de urât la mine tot timpul.

Și totuși.

Vreau să se gândească la mine la fel de mult cât mă gândesc eu la ea.

— Scuze, spun eu delicat.

— Nu-i nimic.

Se apleacă să-și strângă cărțile, cu obraji roșii de frig. *Dacă-i ating cu degetul, oare ar rămâne o urmă albă?* Îl zăresc pe Gideon înclinându-și capul ca să se uite sub fusta ei de uniformă când i se ridică.

„Cât se poate de banală“, nu? Idiotule!

Mă abțin să comentez și mă aplec și eu, luând de jos volumul *Anne de la Green Gables*.

— Cred că e prima dată când te văd că citești altceva decât romane polițiste, comentez eu amuzat.

Ea mă privește surprinsă, dar, în loc să mai adaug ceva, zâmbesc. *Oare chiar flirtez cu ea... de față cu ceilalți?!*

— Am explorat, răspunde ea cu o urmă de neîncredere în voce. Și ție-ți place să citești?

Asta e șansa mea. Pot să mint și să mă apropii de ea prin intermediul lecturii, să o manipulez ca să o forțez să mă iubească... Și sunt pe punctul de a o face.

Însă în ultima clipă mormăi:

— Nu. Nu chiar.

— Ah... Păcat!

Mă doare inima când îi văd dezamăgirea din privire. Mi-a dat o șansă, un răgaz de câteva secunde, și eu am irosit-o. Vreau să adaug ceva inteligent ca să-mi repar greșeala — să-i propun să bem o cafea după ore sau să mergem la cinema și să ne sărutăm cât ține filmul.

Însă instinctul îmi urlă să n-o fac, așa că mă mulțumesc să-i dau cărțile și să mă ridic.

În clipa asta dau cu ochii de prietenul meu cel mai bun... și-mi dau seama de gafa pe care am comis-o. Aproape că mă trec fiori când văd expresia de îngrijorare a lui Rory în timp ce se uită fix la Camelia: cu maxilarul încordat, cu ochii reci și goi.

Însă e suficient să-i văd buzele, care mă previn asupra pericolului — ușor curbate în sus, schițând un zâmbet.

Ca și cum mi-a simțit privirea, Rory se întoarce spre mine și ridică batjocoritor din sprânceană. Ca și cum m-ar provoca... sau m-ar sfida.

La naiba!

Cunosc prea bine fața asta. A diavolului care stă ascuns înăuntrul lui. Asta-i partea care-mi place cel mai puțin la Rory. Din cauza ei nu pot să mă bucur de lucrurile frumoase.

— Ne vedem la amiază! spune Camelia plecând, și mă surprinde să văd că mi se adresează mie.

E roșie în obraji și își mușcă buza jenată, ca și cum regretă deja ce a spus. Îmi mușc obrazul ca să nu zâmbesc. *Adorabil!*

Din păcate, știu în sinea mea că e ultima dată când vorbim. Așa că, cu un gust amar, o privesc cum se îndepărtează, până ce dispare la următorul colț.

Simt un braț pe umăr și recunosc respirația lui Rory pe obrazul meu. Gâtul mi se strânge, ca și cum ar fi prins în menghina unui colier invizibil.

Prizonier. Captiv. Luat ostatic.

— Mă enervează. Pe tine, nu?

Știam. Nu am fost destul de prudent. Nu am știut să-mi controlez expresia feței.

De acum o să plătesc pentru asta.

— Nu-ți place de ea pentru că e mai inteligentă decât tine, râde de el Gideon.

— Nu-mi place de ea fiindcă încercă să-mi fure ce-mi aparține, îl corectează Rory fără să-și ia ochii de la mine.

E vorba *de mine*. Eu sunt cel care-i aparține.

Și chiar dacă el nu-mi aparține mie, nu o să-mi dea niciodată drumul. Dar presupun că eu am ales să fie așa. Nu pot să mă supăr decât pe mine.